

פת"ם, פת"ם, פת"ם

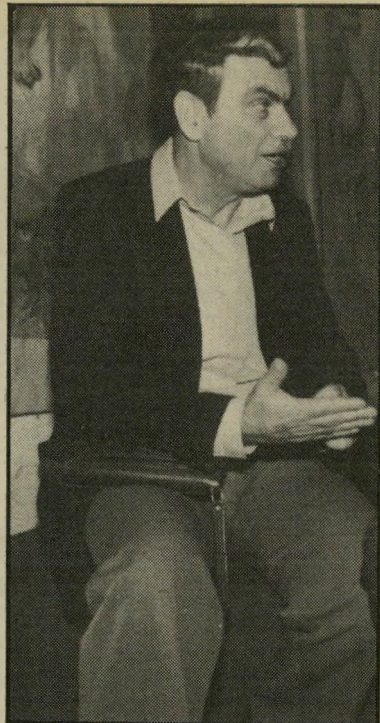
גם לי יש מה לומר על הבשורה של עדיאל אמוראי, חבריהכנסת מטעם המערך ומרכז סיעתה בועדת הכספים של הכנסת. כדי לא לבלבל אתכם, תחילה נסביר מה הוא אמר בסוף שבוע שעבר. פשוט, המערך יטפל בפת"ם. איד? פת"ם, או: פה תקבור מונגן. פשוט. הוא לא יהיה צמוד לדולר. יצמידו אותו למדד. והמדד יהיה חייב לפגור אחרי הדולר. אחרי הפיחות הגדול של השקל, מייד אחרי הבחירות, או, אם תרצו, מייד אחרי הקמת הממשלה שהמערך סבור שהיא כביס ימינו, ושבה יכהן ירדנו אמוראי כיו"ר ועדת הכספים. אני מבקש לא להיכנס להיבטים הפוליטיים של העניין. אבל, אני משוכנע, שאת הרברים שאמר, עוד ילמדו שנים רבות בחוג למרעי המדינה באוניברסיטות. הכותרת: איד אפשר לסייע ליריב הפוליטי ערב בחירות. המיקרה של 1984.

נחזור לעניין הסת"ם. פיקדון תושב מקומי הסך בחורשים האחרונים לאחר, ואולי האחה, מאסיקי ההשקעה הטובים והמעניינים, בלשון אנשי הכספים, יש לו שני יתרונות. יש לו "ריצפה" — הוא לא יכול לרדת, הוא תמיד עולה. צמוד לדולר וכמעט צמוד למדד ובעיתות של שיחות יש לו יתרון. אז את היתרון הזה רוצה ח"כ אמוראי למנוע מאיתנו, והכל.

אחרי הפיחות של אוקטובר 1983 הבטיח ראשיהממשלה, יצחק שמיר, שלא יגעו בפת"ם. שריהאוצר הטרי, יגאל כהן-אורג, אמר דברים דומים. המיתוס של הפת"ם הלך ותפח לממדים אדירים והיום הוא כבר בעל היקף של ארבעה מיליארד דולר, שהם, רק כדי לסבר את העין 600 מיליארד שקלים. הר של כסף, חסכוניות של קשייו. של אלמנות, ואפילו של פועלים מאורגנים, המהווים את רוב מניינה של ההסתדרות. אנכ, אלה הם גם מצביעי מפלגתו. מה ראה אמוראי להודיע כי יפגע בפת"ם — קלות דעת? היסח הדעת? או סתם לתפוס כותרת? גם זה לא חשוב. מה שחשוב הוא, התרגיל על רטוב.

לא חשוב מי יהיה בשלטון, המערך, הליכוד, או כל צירוף של השניים, הסת"ם ייסגע. אנחנו שוב במילבורד.

שאלתי את אחד מחכמי שוקיההון: מה עושים? הוא השיב בקצרה: ירוק ורחוק.
כל הכבוד. קצר וקולע וגם ראוי להיעשות. תודה על העצה.

ח"כ אמוראי הפיתרון: ירוק ורחוק

הבורסה

גזר'הדין נחרץ

חוזרים לינואר, אנחנו כבר בדרך. עם הירידות של יום החמישי ושל היום, יום הראשון, אנחנו מתקרבים צעד-צעד לרמה של תחילת ינואר. עוד קצת ואנחנו שם. בינתיים תקחו בחשבון שרק מקורבי הבורסה משחקים. בניגוד לתחויות של האיציטגנינים מתמחיי הבורסה, הבורסה יורדת, ועכשיו הם אומרים שהיא שוב תעלה ואחר כך שוב תרד. שיהיה.

מה שבטוח, בינתיים, שמעגל הע" ליות והירידות מתקצר ככל שקרבות הבחירות. פעם אפשר היה, לדוגמה, להיכנס לקריןאמנות לחדש, אפילו יותר. היום, יומיים זה הרבה, שבוע זה טיורף.

אם ננקוט את לשונם של הנכסים, ובעצם למה לא, נוכל לומר, שאת הבורסה מאפיינת חוסר-יציבות ושינויים תכופים וקיצוניים במגמות המיסחר. השינויים החרים מבטאים את עצבנות המשקיעים בעיקבות הקדמת הבחירות. אתם רואים, אפילו בנק מכובר כבר יודע שיש כחירות והן משפיעות על הבורסה.

ועוד למדתי, כי ההשקעה הטובה ביותר מתחילת השנה, ולא במניות, היתה באג"ח מסוג גלבוה הצמודות לדולר, שהניבו תשואה של 75.5 אחוזים, וזאת, כאשר השער היציג של הדולר עוד לא הגיע לתשואה של 50%. לא נורא. גם זה יבוא. עכשיו נעבור לפרק אחר של ענייני בורסה. כולו מפיו של אחד מחכמי המובהקים של הבורסה. נו, אני שואל, מה יהיה? "לא יהיה שינוי", הוא אומר. "זה כמו חולה סרטן שהולך אל רופא-אליל, אחרי שהיה כבר אצל רופא מומחה. שום דבר לא ישנה, גזר'הדין נחרץ." ועוד הוא אומר: "תראה, מכריחים אותנו להיות אנטי ציונים." למה? אני שואל, ומקבל תשובה מוחצת: "יש הרבה כסף, המון; אז תשאל אחד שיש לו, מה הוא מעדיף: כסף שחור, או שבכלל לא יהיה לה". תחשבו, תחשבו, איזו חוכמת חיים טמונה בדברים, ועוד ציונות.

ומי שבאמת מוכרח להשקיע בבורסה, הנה כמה מניות שראוי להשקיע בהן, אם בכלל. אלביט; דובק; אלרון; יפהמלח; יש עוד, אבל להפעם זה יספיק, שלא אשכח, הבוזה להשקעה לטווח ארוך. אפילו ארוך מאוד.

המניפה של פסח

פסח מתקשר אצלי גם עם ביעור חמץ, כיוון שאתם ממילא מנקים את הבית ומכרעים חמץ. בהודמנות חגיגית זו אני מציע לכם עיסוק צרדי נלווה, ששכרו יכול להיות ביירו. ועכשיו איהו אימרה שתדמו לכם על הנושא: "נשים חמושות במניפות וגברים בחיבות".

מניפות היו באופנה עד לפני כמה עשרות

גן-העדן האבוד של איי קוקוס

אסימונים מפלסטיק. וכאן אנחנו מגיעים לחלק המעניין: תושבי האי שעברו במטעי הקוקוס של מישפחת רוס. קיבלו עד שנת 1978 את שכרם ב... תאמינו או לא, אסימונים מפלסטיק שהיו טובים לקניית מיצרכים במחסן החווה.

מר ג'ון רוס תבע עצמאות מלאה לאי, שהיתה מאפשרת לו להישאר מדינה ללא מס. ואומנם, כמה חברות שלו רשומות באיים. ועוד משהו. במשלת אוסטרליה קנתה מהארון רוס את מטעיו ב-1978, תמורת כשישה מיליון דולר. כל נסיגותיה (של ממשלת אוסטרליה) לקנות את 50 הדונמים האחרונים שברשותו ובית-החווה הגדול שלו נכשלו. עכשיו הוא ממשיך לספר לע"י תונאים שעטו על האיים כיצד אבי-סבו הגיע לאי ב-1825 והקים גן-עדן פרטי. מעניין.

ביום השישי האחרון החליטו איי-קוקוס להתפח לאוסטרליה, ובכך סיימו תקופה בת 150 שנות שילטון של אורח בריטי, שאבותיו הקימו גן-עדן זה. מבין 161 בעלי זכות הבחירה הצביעו 129 בעד הצטרפות לאוסטרליה, נגד הקמת מדינה עצמאית. פירושה המיידי של ההצבעה הוא גירושה של מישפחת המייסדים קלונדינס, שהיתה עד לאחרונה בעליה של 27 איי-האלמוגים במרחק של כ-2700 קילומטר מצפון-מערב לפרת במערב אוסטרליה. תושבי האיים הגיעו לכאן ממלויה ויאווה, כפועלים בחוות-הענק של ארוני האי.

הפרדסים

שנעקרו ומתו

על גחונם

ישירות-שורות, על גחונם, שורשיהם כלפי מעלה, עקורים במלוא תיפארתם, לאורכם ולרוחבם של מאות ואלפי מטרים, עשרות ומאות דונמים, שרועים.

הלב נצבט. הכלכלה הנכונה עדיין חוגגת. הניהול הגרוע עדיין מושל כניפה.

פואב הלב. השבוע יצאתי לאחד ממושבי השרון, ארץ הפרדסים. לא עוד. פרדסים שלמים נעקרו, עמל של שנים נעלם. "לא כדאי, אין ברייה." אומר לי המושבניק המלווה אותי. "תראה," הוא אומר לי, "בהתחלת העונה קיבלנו מיקרומה על חשבון היצוא — 1.40 דולר לתיבה (18 קילוגרם בתיבה). השבוע הודיעו לנו שאנחנו חייבים להחזיר 25 סנט. חייבו את חשבוננו. בהתחלת העונה אמרו שישלמו 2.20 דולארים לתיבה. זה בקושי מכסה את ההוצאות. אבל, קיווינו שאם לא השנה, אולי-אולי בשנה הבאה, אי-אפשר להמשיך.

"נאלצתי לעקור. פואב הלב, אבל אין ברייה. אם זה מה שהמדינה רוצה."

שרחקלאות גרופש אי-אפשר להמשיך

מניפה מהמאה ה-19 אולי 4000 דולר

השחיקה הבלגית

שבוע שעבר סיפרתי לכם על התקרים האיטלקי, שם החליטו לנתק קצת את הצמדת השכר למדד והשימחה רבה.

קול זעקה. השבוע יש לי חדשות מקצה אחר של אירופה, מבלגיה. שם חוקקו חוק על אמצעי-יצע כלכליים, ואלה כוללים שחיקה בשכר הריאלי, של שני אחוזים לשנה, בכל אחת משלוש השנים הבאות.

האיגודים המיקצועיים הרימו קול זעקה. שני אחוז שחיקה לשנה ועוד בחוק? ולכן הם הכריזו, קודם כל, על שביתה כללית של 24 שעות. להוכיח: בחורשים-האחרונים היתה שחיקת השכר בארץ גם כן שני אחוזים. אבל שני אחוזים לשבוע.

בשנים. בזמנו הן היו סמל למעמד ולעושר. כן, להשכלתכם: מניפות עשויות עץ ואפילו ברזל היו נהוגות כבר במצרים העתיקה. הנה, זה עתה נערכת תצוגה מרהיבה של מניפות של אסכולות ותקופות שונות, החל מתקופת הרקוקוקו, הברוק הפסודוריסני, שיוצרו באלפים בצרפת במאה ה-18, ועד המניפות הניאויקלאסיות, שהיו מועדפות וחביבות בימי המלכה ויקטוריה (בריטניה) מי ששכח, היתה גם התקופה הנפוליאנית ו... מי ששואל מה אני מבלבל לכם את המוח עם המניפות המה... האלה יו... בסבלנות, ואפילו יש מניפות בסגנון גוטי.

יש בתרבות. זהו, אם בשעת ביעור החמץ תמצאו בדרך מיקרה מניפה ישנה, יכול להיות שהיא שווה 4000 דולר, ויש מי שמוכו לשלם סכום זה. אני מוכן אפילו לספק את הכתובת, למי שמעוניין: מר לנור גרשוני (לא, זו לא טעות) הגלריה על-שם ראנוויק, ליד המוסיאון הסמיתסוני, וושינגטון, ארצות-הברית.